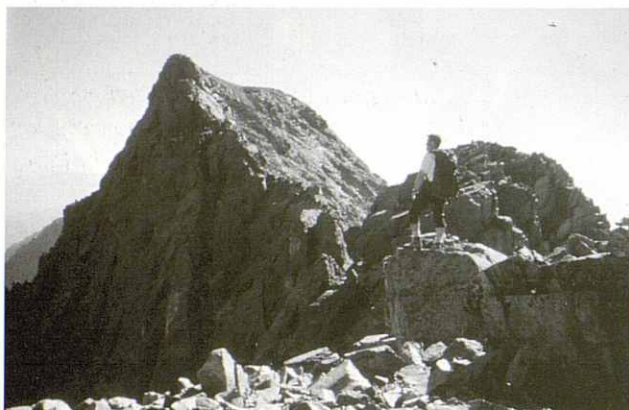

CÒRSEGA

A través de les muntanyes de Còrsega

Còrsega és una muntanya enmig del mar. És aquesta, sens dubte, la definició més exacta que he llegit d'aquesta illa mediterrània. Les illes del Mediterrani generalment són conegudes per les seves platges, pel seu sol magnífic, els cels blaus, immensos. Còrsega no és pas una excepció: té llargues i bellíssimes platges d'aigua neta i transparent. Però tanmateix us puc assegurar que Còrsega és una muntanya, una bella i gran muntanya enmig del mar.

I a més poc coneguda, almenys a casa nostra a tenor de les poques referències escrites que hem trobat i encara més segons de la poca gent del nostre país que hi va a fer muntanya. Així ens ho refrendaven alguns guardes de refugis o gent d'allà que, quan els dèiem d'on érem, ens miraven com si d'una espècie estranya i rara fóssim, com si vinguéssim de l'altre cap de món.

Monte Cintu (2.702 m). Foto Joan Mundet

Còrsega és una illa llarga, d'uns dos-cents quilòmetres i ampla d'uns seixanta, i la seva espina dorsal és una cadena de muntanyes que la recorre de nord a sud sense solució de continuïtat, enfonsant-se en el mar pels seus extrems. Les seves màximes alçades, repartides a tot el llarg de la carena, volten els 2.400 - 2.700 m. És com un Pirineu en petit, és una magnífica i irreplicable mostra de la muntanya mediterrània: la muntanya baixa, la mitja i l'alta muntanya hi són ben representades. Des dels boscos de pins i alzines arran de mar, càlids i densament perfumats pel romaní, l'espígol i el maquis... als boscos de castanyers i roures de la mitja muntanya, fins als boscos de pi larici, avets i faigs de l'alta muntanya, festonejada de prats i de crestes de roc, a tot arreu es respira el Mediterrani. El mar immens que sempre clou l'horitzó, el cel claríssim, el sol fort.

Muntanyes assolellades i fresques, embalsamades per la reina del pi i pels embriagadors perfums del sotabosc esclatant.

Còrsega, malgrat que no es deslliura del deteriorament urbanístic desgraciat i implacable, que com un

càncer incurable es va menjant les millors terres i més bonics paradisos, encara és una illa relativament poc feta malbé. El "gran turisme" tot just l'ha començat a descobrir. Les estacions d'esquí no s'acaben d'engrandir, encara no hi ha autopistes, ni polígons industrials i no sovintegen les urbanitzacions. Tot plegat recorda una mica la França de fa trenta anys. Em penso que els desitjaria als corsos que per molts anys. Encara que això costi d'entendre, crec que afortunat és el país del qual no es recorden ni les administracions públiques, ni les multinacionals, ni els "tours operators", ni cap dels abanderats del "progrés".

Nosaltres hi vàrem anar a gaudir de dues setmanes de muntanya. Vam escollir fer el recorregut del GR-20 que segueix la cadena muntanyosa d'un extrem a l'altre. Un camí de gran recorregut que ens aconduïx amb l'avantatge de seguir la ruta sense cap problema, sempre oscil·lant per la carena principal i passant per molts dels meravellosos racons que, un darrere l'altre, tots singulars, diferents bellíssims, configuren aquestes muntanyes.

Ja hem dit que és una travessa bàsicament pel bosc. Un bosc immens, inacabable, variat i magnífic que ho cobreix tot. També es travessen tarteres, es voregen llacs, es flanquegen i coronen llargues carenes i s'assoleixen bells cims, els més alts d'aspecte absolutament alpí. Rius i torrenteres mai en falten.

La travessa es divideix en etapes que poden ser més curtes o més llargues a gust de l'excursionista, dependent del temps i les ganes de caminar que es disposi. Entre deu i quinze etapes pot ser un programa molt normal. Un rosari de refugis permet conformar aquestes etapes. Molts són refugis autèntics i vull dir que no són ni hotels ni restaurants. Disposen de màrfegues, de gas i constitueixen un bon aixopluc. Però res de comoditats. No és un disbarat dur una tenda lleugera i les nits que es vulgui parar-la al costat del refugi: s'acostuma a dormir més bé a la tenda que sota teulada quan hi ha massa gent. Es clar que això suposa anar força carregat, però penseu que l'excursió s'ho mereix. Val la pena.

El nostre programa va ser el següent:

1a. etapa: CALENZANA - ref. Ortu di u Piobbu - ref. CAROZZU.

Etapa llarga i dura amb grans desnivells. Es passa del

Pujant la Paglia d'Orba. Al fons el Capu Tafunatu. Foto Joan Mundet